

JOHN DODO

¡L'ESPASA DE LES TEMPESTES!

Estrella Polar

JOHN DODO

I L'ESPASA
DE LES TEMPESTES

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *John Dodo e la spada delle tempeste*

© del text i les il·lustracions: Book on a Tree, 2021

Una història de Book on a Tree

www.bookonatree.com

© de la traducció: Xavier Solsona Brillas, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2021

ISBN: 978-84-1389-101-9

Dipòsit legal: B. 16.479-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

UNA ESPASA A LA ROCA?

—Auxiliii! Estic empresonat a la torre!
Vaig apuntar l'espasa contra el Dindo
Armadillo:

—No hi podries posar més emoció?

—Sí! —va saltar la Kàtia Kodiak, aprofitant
una distracció meva per deixar-me anar una
estocada amb la seva
espasa—. Ets el príncep
menys convincent que he vist
mai!

—Per què, que n’has vist gaires? —va replicar ell, bruscat.

—Prova de ploriquejar com quan et fan sortir a la pissarra —li va suggerir la Gina

Geneta.

El Dindo li va llançar una mirada d’irritació abans de tornar a cridar (encara amb menys convicció)

des de dalt de la torre, vull dir una roca alta recoberta de molsa a prop d’un rierol que havíem descobert el dia

abans.

Érem a la fondalada del turó

Caputxó: entre

els arbres del bosc s'entreveia Vil·la Dodo,
un petit rectangle rosa que es retallava sobre
el blau del cel.

Vaig apuntar la meva espasa contra la Kàtia.

—Desisteix, malvada! No tindràs mai el
nostre presoner!

—Això ja ho veurem, caramandúrries! —va
grunyar ella des de sota d'una capsa per a
pastissos que li feia de casc, mentre
travessava el pont llevadís, vull dir una filera

DESPRÉS DEL DODOROL S'ENTÉNEN F. L.

de pals col·locats a terra.
La «representació medieval»
era un dels nostres jocs
preferits. A la pràctica, ens
disfressàvem de princeses
i de cavallers i lluitàvem amb
armes de fusta i cartró. Excepte
el Fèlix, a qui, per variar, els seus
pares li havien comprat la rèplica en plàstic
d'una autèntica espasa medieval, la mateixa
que ara brandava contra la Gina, amb
resultats escassos, ja que ella avançava
decidida contra ell apuntant-li una llança,
vaja, un mànec d'escombra.
—Oh, pobre de mi! —va continuar entre
badalls el Dindo des de dalt de la roca.

—I posa-hi una mica més de ganes, caraballesta! —va protestar la Kàtia.

—Sí, recorda que la teva vida corre perill! —va explicar la Rita Ornitorrinc, tractant de veure-s’hi a través dels forats del colador de pasta—. Però som aquí per salvar-te!

—Ja ho pots ben dir, que corre perill —va fer ell, fregit—. Si caic des d’aquí dalt, acabaré entre els esbarzers! Per què m’ha de tocar a mi fer de príncep que han de salvar?

—Calla, presoner! O t’hi jugues el cap! —li va cridar des de sota el Fèlix.

—Perquè la Kàtia, la Gina i la Rita s’han

Per força. És molt avorrit! K. K.

cansat de
fer de
princeses
—li vaig

recordar— i per
això fem tornos.

Ara elles són les guerreres que assalten la
torre. I nosaltres som els guardians que
miren de fer-les fora.

Per mostrar el seu disgust, el Dindo va clavar
un cop de peu a un tou de molsa dalt de tot
de la roca. I naturalment va passar
l'inevitable: va fallar, va perdre l'equilibri
i va relliscar cap endarrere.

 Auxiiii!

 Oh, ara sí que sona real!

On ha anat a parar? Havia de fer de príncep, no de mag!

L'he vist que queia allà darrere...

Em vaig afanyar a donar la volta a la roca, seguit pels altres. De la mata d'esbarzers va arribar un cruixit feble.

I si s'ha fet mal?

Au, vinga, ja saps que els armadillos tenen la cuirassa dura!

Sí, i també que són uns grans ploramiques...

Dels esbarzers, però, no va arribar ni un sospir, cosa realment insòlita, coneixent el nostre amic. Tot callava. Com si el bosc sencer estigués aguantant la respiració. Vam inspeccionar desconfiats el matoll,

gairebé com si fos una planta carnívora. De sobte, unes fulles que es van bellugar ens va fer llançar un crit. Dels esbarzers va sorgir una corona de paper d'alumini arrugada. I a sota d'aquesta, el morro del Dindo.

—Per què, per què sempre em passa tot a mi?!

—Ah! —va exclamar victoriosa la Rita—.
Hem salvat el príncep!

I va allargar una mà per treure'l d'allà.

Uix! Espera't!

La mare del Dodo, ara què passa?

He quedat encaixonat...

**T'alliberarem amb les
nostres espases, príncep!**

 **Amb les nostres espases falses,
vols dir? Tallen menys que la teva cua
d'espàtula!**

 Ho provaré amb la meva!

Se'm va escapar el riure.

—Fèlix, deu estar molt ben feta, però no
veus que es doblega?

Al final, vam fer cas de la Gina: amb
les espases de fusta, ens vam obrir
pas entre els esbarzers fins on era el
Dindo. Però, per més que estiràvem, no
el podíem moure d'allà. Semblava que
estigués clavat a la roca.

 **Ei, em penso que s'hi ha quedat ben
enganxat!**

 Esclar! Què et pensaves?

No seria la primera vegada que fas un numeret dels teus per res...

Jo vaig passar per darrere per observar l'esquena del nostre amic.

—Hi ha alguna cosa ficada en els tirants...
Sembla que surti de la roca.

—Oh, no! Us ho suplico, digueu-me que no és un esquelet!

—Què dius ara! Però sí que és una cosa estranya...

Amb dos per banda, i la Rita dirigint les operacions, vam subjectar fort el Dindo per

les aixelles. Al final,

aixecant-lo tots

ahora, el vam poder

alliberar. Ens vam

girar per observar

què era el que l'havia retingut. Tenia forma de creu i sobresortia d'una esquerra de la roca. Un raig de sol va travessar el sostre de fulles i va rebotar en l'objecte amb un centelleig metàl·lic.

El Fèlix em va estrènyer el braç.

—Ei, a tu no et sembla... l'empunyadura d'una espasa?

Boques i becs es van obrir tots alhora:

—Una espasa DE DEBÒ?

La vaig mirar més de prop.

—Per tots els dodoblons del tresor! També té la fulla, però està clavada en aquella escletxa...

Ens van mirar delerosament.

 Traguem-la d'aquí!

 Som-hi!

 Uuupa amunt!

 Treu-la!

 Estira fort!

 Empeny!

 **No, Rita, l'hem de treure, no pas clavar-la
més al fons!**

Era més fàcil dir-ho que fer-ho. Qui havia clavat
la fulla de l'espasa a la roca sabia el que feia.

—Vinga, un últim esforç... —va esbufegar el
Fèlix fent carrisquejar les dents.

—Últim? Aquí ens hi estarem fins demà al
matí! —va rebufar el Dindo, clavant estrebades.
La Gina es va apartar el pèl suat.

—Encara hi deu quedar un metre d'espasa,
allà dins...

—Continuem, doncs! —va replicar el Fèlix,
enfervorit—. Uuupa amunt!!!

Jo vaig fer que sí i vaig estirar amb totes les
meves forces.

Amb l'ajuda de tots, l'espasa es va moure
una mica fins que...

ZWANGGG!

Amb un xiulet, va sortir de cop. Ens va
agafar tant de sorpresa que vam ser

projectats cap enrere i vam rodolar fins al tronc d'una alzina.

Quan ens vam poder aixecar, ens vam passar de mà en mà el nostre trofeu, admirant-lo.

—Ara sí que podem jugar com cal! —va exclamar el Fèlix, dibuixant en l'aire un parell de cops d'espasa abans de donar-me-la.

Pesava molt més que les nostres; només d'empunyar-la, em vaig sentir com un veritable cavaller. La vaig dirigir cap al cel: tot i que l'empunyadura estava una mica rovellada, la fulla era lluent i emetia reflexos daurats.

Va ser aleshores que un fort soroll va travessar el bosc.

